

EL RECITAL DE SANT CUGAT

«—Digues-me sargantana
de cau fosc i viure sec:
és condició avial l'arrossec?
—no, és condició humana».

Com «un dels tretze» poetes assistents afirmava al programa de mà del recital del dia 24 a Sant Cugat del Vallès, aquesta primera mostra poètica serví per a clarificar idees, no sobre paper mullat, sinó al carrer, al teatre, amb la gent... a l'entorn de la poesia i la seva resonància més enllà dels cercles poètics i dels minoritaris lectors de poesia.

Dins la Sala Abadial del Monestir de Sant Cugat es reuniren dos cantants —Ignasi Roda i Pere Codó— vuit poetes —Vicenç Altaió, Anton Carrera, Jaume Creus, Josep Espunyes, Josep M. Figueres, Josep M. Fulquet, Miquel de Palol i Lluís Urpinell—, i una sèrie de col·laboradors auxiliars —Lluís Pasqual, M. D. Vilarasau, Josep Canals...— arreplegats per dues entitats santcugatzenques, Estudi d'Art i Amics de Sant Cugat, per a dur un xic de varietat a una vila somorta i gairebé enterrada dins la constant manca d'activitats culturals.

L'espectacle assolí un veritable interès: la sessió de la tarda plena de gom a gom i la nocturna gairebé com l'anterior. Els cantants estimularen al públic en la feixuga i calurosa tarda amb les vivificants cançons i els poemes, fàcilment comunicatius, altrament dits socials, com Anton Carrera y Josep Espunyes, es posaren dins el seu puny a l'auditori desitjós de participar en alguna cosa més que una simple lectura poètica.

Com a conclusions dels colloquis, cal reconèixer com no sempre són els millors lectors dels seus versos els poetes i com la falta de comunicació dels denominats «formalistes», impedeix el colpiment i la impressió que el poeta vol donar amb els seus versos. També es parlà de professionalitat, de teatre, de poesia al servei del poble, de la baixa qualitat dels versos (sic), de l'allunyament dels poetes, de la importància de l'acte... En fou el moderador Lluís Pasqual, que en algun moment fou atropellat pels raonaments i raciocinis de la polèmica, però se'n sortí dignament, tot fent honor al seu origen teatral.

Dins el programa de mà i com en Porcel reproduí a «La Vanguardia», cal-

dria recollir unes frases que varem fer gairebé cuitacorrent, donada la pressa per la bona publicitat de l'acte: «El rebuig a oferir provatures primerenques de laboratori (els crims artístics que deia en Carner), l'afirmació de la individualitat del mot i de la persona, la manca d'ariliació a unes típiques i sobradament conegudes senyores exclusivistes i amb una clara intenció política, l'ús de l'experimentació amb tots els materials considerats poètics, la preocupació per la forma, la presentació, l'estètica... són altres mostres del que gosem anomenar evangeli o llibre de capçalera dels poetes joves». Es prou explícita aquesta argumentació per a concretar-la més, i caldrà reconèixer que no plau massa a uns sectors desitjosos d'usar la poesia amb una finalitat para-pamfletària i pseudo-revolucionària. Però ens posem a un altre camp y ja en parlarem més minuciosament un altre dia.

No compareixeren cinc poetes: Xavier Bru, Ramon Pinyol, M. M. Marçal, Jaume Medina i Miquel Desclot, que es desdigueren del compromís previ, enfeinats en altres afers, de participació a l'acte. Si hom pensa continuar aquesta Mostra caldria recollir uns breus suggeriments per a millorar-la: augmentar la capacitat del local (o no fer tanta publicitat de l'acte...), triar els textos que s'han de llegir —i si ho poden fer actors professionals, de primera—, participació de tots els poetes anunciats, etc.

Per acabar, amb les òbvies mostres d'agraïment als esforços almogàvers de la nostra cultura, el poeta i el comentarista d'avui es troben en un estat massa fort de subjectivisme per a parlar i comentar, objectivament, un acte força interessant de presentar a totes les ciutats i viles del país, encara que no tinguin un cenobi capaç d'aixoplugar els desemparats poetes. D'aquesta manera, un fragment d'una poesia d'Arnau Giner ens serveix per a cloure les apressades notes d'avui, tot fent referència a les mirades dels espectadors i a la persona del poeta:

«La sang, tot d'un plegat, se'm torna
[plom
com les bales dels teus ulls, tota tu
arma de foc; i jo, una arma blanca».

JOSEP M. FIGUERES